

GRUBKA (2) *sb f*

sg N grubka (1). ◇ [A grubkę.] ◇ *L* grubce (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów).

Dem. od „gruba” ‘bruzda, skiba, grzęda’, też: kopczyk, kupka ziemi (2) : Exgrumo, Dicuntur cochleae grumos eruentes, Lieść á mknąć fie po ziemi pod skorupą/ álbo grubká zymna. Mqcz 110d; Ale choć ná iedney grubce/ Piołyn/ Wilcze łyko/ Portuláká/ Bielón/ Ogórek/ Lákrzyca: iedno gorzkie/ drugie łodkie Oczko 4; [Cżyżowy łparek ma być podekrzem/ á tám mu małz to iełt ptałzkowi vlepić grubkę z ziemi iákieykolwiek/ a támże będzie łparek ná tey grubce CygMysł G4].

KW